За білим маривом жагучий скрип возів —
Іржаві відгуки тернового терпіння…
А тут, на травах, на гнучкій лозі,
Розляла осінь вина білопінні.

Цей день зажурений веде мене, як друга,
В сивизну тиху, в брязкіт збройних літ,
Коли серця у грудях бились туго
У такт дзвінкий бойовищ і копит.

І згадуєм діла такі наївні й прості,
І захват бойовий в небойових піснях,
Як лляли кров ми на осінні брості
Запушеного приморозком дня.

І день білявий мій – юнак сереброкудрий
Нагадує мені, що вже давно-давно
Розквітла брость, якій ми так немудро
Точили мудре молоде вино…

…У інеї ліси, немов у мреві,
Ті сами дерева, що знав я їх колись,
За тих часів, коли громовим ревом
Дні буреломні землю потрясли…

О, дні прозорі! Кришталі осінні!
Були ви сміливі, прекрасні і страшні,
Як рвались ваші поводи ремінні,
Як червінкова кров горіла на стерні…

…За білим маривом стихає скрип возів,
Колись вантажених понівеченим тілом…
І мовчки я схиляюсь до лози,
До червінкових віт, покритих білим…